

[Lennart Larson.]

måske at få udbetalt for meget indbetalt skat.

For det andet gælder det for de øvrige, der har fået forsorgsbidrag, at de en del af skatteåret har fået et absolut eksistensminimum udbetalt, og såfremt nogen skulle nå op over det trukne skattebeløb, ville det være meget få, og det ville ikke have nogen betydning for kildeskattesystemet.

For det tredje har man opnået en penge-cirkulation mellem offentlige kasser. Vor kommunekasse har sendt 6 mill. kr. til kildeskattedirektoratet, vor kommune har sendt regning til socialstyrelsen på samme beløb, og dette tilbagebetales kommunekassen med 75 pct., 4½ mill. kr. Herudover sender kildeskattedirektoratet 3 mill. kr. til kommunekassen, staten skaffede vores kommune et overskud på 1½ mill. kr. Jeg synes, at udtrykket Ebbberød bank ikke er helt forkert her.

Finansministeren (Grünbaum): I sin skriftlige begrundelse for spørgsmålet anfører hr. Lennart Larson, at jeg under folketingets drøftelse den 5. maj 1971 af spørgsmålet om den skattemæssige behandling af disse sociale ydelser gik ind for forhandlinger med kommunerne og socialinspektørerne om en forenket ordning. Hr. Lennart Larson spørger, hvorledes disse forhandlinger er forløbet, og tilføjer i den skriftlige motivering: „hvis da sådanne forhandlinger overhovedet har fundet sted efter regeringsskiftet“.

Jeg kan hertil oplyse — og det undrer mig egentlig, at hr. Lennart Larson ikke ved dette, hvad der også fremgik af det, han just sagde heroppefra — at spørgsmålet om en forenkling meget omgående efter regeringsskiftet blev taget op af socialministeren og mig, og at der er kommet en ny bekendtgørelse siden den, hr. Lennart Larson omtaler.

Allerede ved finansministeriets bekendtgørelse af 21. december 1971 er der gennemført en meget væsentlig forenkling af de sociale myndigheders arbejde med indeholdelse af kildeskatten. Bekendtgørelsen gennemførtes efter drøftelser mellem socialministeriet og finansministeriet og også med repræsentanter for socialinspektørforeningen og Kommunernes Landsforening. Det

blev i bekendtgørelsen bestemt, at beregningen af A-skat af sociale ydelser ikke længere skal foretages ved den enkelte udbetaling af disse sociale ydelser, men først foretages under ét efter udbetalingsårets udløb og på en sådan måde, at der ikke herved sker nogen forringelse af den enkeltes økonomiske stilling i forhold til den ordning, der blev gennemført under den forrige regering, og som administrativt var yderst uheldig. Det er jeg helt enig i, og det er altså også det, der er ændret. Den nye ordning har, tror jeg, jeg kan sige, løst de udbetalende sociale myndigheders meget store administrative problemer på dette område.

Så er der et andet spørgsmål, nemlig i hvilket omfang der er mulighed for at fritage socialhjælp og andre løbende sociale trangsydelser for en beskatning. Dertil kan jeg sige, at under socialministeriet er der nedsat et embedsmandsudvalg med den specielle opgave at gennemgå de sociale ydelser med henblik på at belyse, hvorledes en eventuel fritagelse for beskatning vil virke i de forskellige tilfælde. Det undersøges herunder, hvorledes en skattefritagelse vil indvirke på selve størrelsen af de sociale ydelser, hvilken virkning en fritagelse vil få for reglerne om indkomstbestemt aftrapning af sociale ydelser, samt hvilke finansielle og administrative følger en fritagelse vil indebære. I udvalgets arbejde deltager repræsentanter for såvel kommunerne som socialinspektørforeningen.

For disse spørgsmåls vedkommende må vi således afvente resultatet af dette udvalgs undersøgelser og overvejelser. Det er oplyst over for mig, at udvalget forventer at have afsluttet sine overvejelser i løbet af ganske kort tid.

Jeg vil altså understrege, at der i høj grad har været ført forhandlinger med kommunerne og socialinspektørforeningen vedrørende beskatningen af de trangbestemte ydelser dels i det nævnte udvalg, dels i finansministeriet, som altså også, uden at hr. Lennart Larson åbenbart har lagt mærke til det, allerede før jul har gennemført den omtalte ordning. Jeg kan tilføje, at det ligger os stærkt på sinde, at modtagerne af de trangbestemte sociale ydelser får den rigtige nettohjælp til at afbøde den konkrete trang, der foreligger i de enkelte tilfælde, men jeg må dog fastholde, hvad jeg også